

Linnankoskella

Linnankoski on kuuluisa koski, sillä se on äkäisin ja vuolain kaikista Suomenjoen monista koskista.

Joen törmällä seisoo koko kylänväki. Huhu on kertonut, että kohtsiillään pidetään koskenlaskukilpailut. Muutamat huimapäiset souvaripojat aikovat laskea Linnankosken pelkällä pölkylä vaan, tehdä urhoteon, johon kukaan ei ole pystynyt neljännesvuosisataan.

Uittokauden häntäroikka on juuri saapunut Linnankosken niskaan. Toiset sestovat suman keskellä kekseineen, toiset yrittävät tasapainoilla puomillajuoksua. Perässäsoutajat paimentavat tukkisuman häntiä vähän ylempänä. Ukkohera istuu töyräällä, ärähtää äkäisesti silloin tällöin, kun joku oikein saatanallisesti tunaroi.

Jännitys kasvaa kylänväen joukossa. Kohta päästään itse asiaan, nähdään kenestä on ja kenestä ei.

Mutta katselijoiden joukossa seisoo myös kylän komeimman talon ylpeä tytär Kyllikki, vaalea tukka leppeässä iltatuulussa aaltoillen. Häntä ei niinkään kiihdytä tuo jännittävä kilpailu, vaan ponttuun pitkänhuiskea kymppi, Johannes, joka seisoo suman päällä päätä pitempänä muita, tumma tukka leppeässä iltatuulussa aaltoillen.

—Se on nyt se, josta kaikki ovat kaiken päivää hölisseet, ajattelee ylpeä Kyllikki. —Se, joka muka ei ole aivan tavallinen. Vaan mikä lienee loppujen lopuksi lentojätkä, tuollahan tuo hämmentää muiden souvarien seassa...

Kyllikille ei näet tavallinen tukkilainen kelpaakaan, hän itse on sentään lukenut agronomiksi.

Mutta juuri silloin tapahtuu kauheita. Suma laukeaa yhtäkkiä, ennalta aavistamatta ja varoittamatta. Koko häntäroikka syöksyy niljaisten, pyörivien pölkkyjen päällä huimaa vauhtia

kohti Linnankosken tyrskyjä, kohti kosken keskellä töröttävää uhkaavaa Paasikiveä, joka silpoo vuolaan veden kahteen haaraan, äkäiseen putoukseen akanvirtoineen ja vähän rauhallisempaan putaaseen.

Kansanjoukosta kuuluu parhauksia. Souvarit ratsastavat tukeillaan suoraan kurimukseen, keksit heilahtelevat vuorotahtiin, pölkkyt tärskähtelevät vedenalaisiin salakiviin, törmäilevät toisiinsaakin.

Jonkun rohkaisua ottaneen pölkky alkaa mutkitella jo ylävirrassa, mies kaatua rojahtaa pitkän pituuttaan kaiken kansan edessä, putoaa tukilta suin päin ja katoaa pyörteisiin.

Mutta Kyllikin sydäntä kylmää vain Johanneksen puolesta. Tämä seisoo vielä tukillaan, mutta näyttää ajautuvan suoraan kohti vedenjakajaa, vaarallista Paasikiveä.

—Johannes, voi Johannes, pääsee Kyllikin huuilta kuin varkain, kun Johanneksen tukki jyrskähtää pärskähtäen Paasikiven kylkeen, mies horjahtaa pahasti, paiskautuu tukkeineen sivuun ja törmää jyrähtäen vieressä sesto-

vaan Paavoon, nuoreen palvasilmäiseen Lapin jätkään, joka hamuaa itselleen kymppin paikkaa. Johannes yrittää tasapainolla pölkylään, mutta Paavon keksi hosuu ympärillä tuulimyllyn lailla, osuu Johannekseen ja pudottaa tämän lopullisesti koskenlaskusta. Paavo jatkaa tovin tuupertuakseen hänkin raivoavan virran pohjakivien kolhittavaksi.

—Johannes, voi Johannes, pääsee Kyllikin huuilta jälleen kuin varkain. Hän juoksee rantaan, mihin Johannesta raahataan virkoamaan, kumartuu tukkilaisen puoleen ja alkaa tätä helästi hoivailla.

—Johannes, voi Johannes, kuinka sinun kävi? Kyllikki vaikeoi väenpaljouden ihmettelystä piittaamatta.

—Kyllikki, voi Kyllikki, sanoo Johannes liikuttettuna, meetkö sie miun kanssa naimisiin?

—Johannes, voi Johannes, menenhän minä, myöntyy Kyllikki oitis muistamatta, että hän on menossa tukilta tippuneelle souvaripojalle.

Kevätillan aurinko kulmaa rinteeseen, jota pitkin nuo onnelliset nyt lähtevät astumaan kohti yhteistä tulevaisuutta, tukat aaltoillen leppeässä iltatuulussa.

Liikutuksen kyynel kostuttaa monen katsojan silmäkulman, aika tuntuu hetkeksi pysähtyneen, kukaan ei hetkeen huomaakaan, kuinka muuan Mauno mennä viilettää pölkylänsä jo Linnankosken alajuoksulla, paljon pitemmällä kuin kukaan muu koskeen joutuneista.

Niin vietetään suuret häät, joissa on mukana koko kylänväki. Vasta silloin Kyllikille paljastuu, että Johannes onkin tosiasiaa pitäjän suurimman talon poika ja maa- ja metsätieteiden tohtori. Hän oli tukkilaisena vain seikkailunhalusta.

Voi että kevätaurinko taas kulmaa heidän yhteistä polkuaan ja leppeä iltatuuli heiluttelee hiuksia.